

Romanca življenja.

(Narodni motiv.)

Märchen noch so wunderbar,
Dichterkünste machen's wahr.

Goethe.

Ob uri pozni sem se vračal
in šel po temnem gozdu sam.
Ne vem, kako sem zašel s poti,
in vedel nisem, kod ne kam.

Brez cilja blodim, kar zapazim
kresnico svetlo sredi hoj.
Hitim za njo, in razvalina
se črna dvigne pred menoj.

Po stenah počenih razliva
se mesečine blede svit;
pošastno in grozeč naslanja
se stolp na stolp in zid na zid.

Poslušam. Kakor iz podzemskih
temnic bi v tihi nočni čas
trpeče duše vzdihovale:
»Odreši nas, odreši nas!«

In vedno dalje za kresnico,
sledim v razrušeni ji grad . . .
In kamenite me stopnice
pripeljejo v teman prepad.

V hodnik hladan pritavam plaho,
preleta groza me in mraz . . .
Od vseh strani ječanje mučno:
»Odreši nas, odreši nas!«

Odmevajo koraki kakor
izpod obokanih grobov.
Zadeva se mi noga . . . Krste?
Nakrat po tleh zleti pokrov!

Iz krste deva krasna skoči,
svetloba bajna gre iz nje;
Izpremeni se v postelj rakev,
in ustne rožne govore:

»Ne trepetaj, mladenič dobri!
Tu bil je nekdanj samostan;
device zorne, nune mlade
smo v njem molile noč in dan.

Ob steni, glej, pri krsti krsta,
ležijo moje v njih sestré;
ležijo trudne brez počitka,
zaman po spanju hrepene.«

